

[Landbrugsministeren.]

sige, at det var verdensmarkedets pris vi betalte med de 28 kr. Når den kunne gennemføres, var det, fordi man vedtog en bestemmelse, der pålagde landmændene at aflevere enten hvede, rug, byg, havre eller blandsæd. Det vil altså sige, at de var nødt til at aflevere korn; de havde fuld afleveringspligt. Men efterhånden som forholdene blev friere på andre områder, var det ganske umuligt at fortsætte med en lovgivning af denne art, og derfor siger jeg, at hvis man nu under de friere forhold vil gå til at indføre dyrkningspligt for landmændene, kan man ikke gøre det uden også at pålægge andre lignende forpligtelser — og den konsekvens tror jeg ikke der er nogen der vil tage.

Så sagde det ærede medlem, at jeg og landbrugsministeriet måtte være i stand til at vurdere prisen til efteråret bedre, end det fremgik af mine udtalelser. Det er umuligt. Prisen ligger i dag på 47—48 kr. for byg; hvis man vil købe af den nye høst, er prisen nede på 44—45 kr., men hvordan prisen bliver til september, er der ingen, der kan sige, og derfor kan det ikke nytte, at jeg begynder at skønne over disse priser.

Endelig sagde det ærede medlem, at vi søgte her at gennemføre så høje hvedepriser som muligt. Nej, tværtimod; vi sikrer os netop ved denne lov at få de lavest mulige hvedepriser. For hvis vi ikke gennemførte denne lov og sikrede landmændene disse hvedepriser og de undlod at dyrke hvede eller fodrede den op, hvad ville resultatet så blive? Det ville blive, at vi ikke kunne nøjes med en pris på 53—54 kr. som efter hvedeoverenskomsten, men måtte helt op på 65 kr., som er den hvedepris, der gælder udenfor hvedeoverenskomsten. Det ærede medlem spørger, om det ikke er muligt at købe hvede andetsteds. Det er det måske nok, men ingenlunde til en billigere pris — tværtimod; det ville blive til den mere end 10 kr. højere pris, som man må betale andre steder. Det er derfor fuldkommen forkert, når det ærede medlem får det ud af lovforslaget og min fremstilling, at det er for at få den højest mulige hvedepris, vi ønsker dette lovforslag gennemført; det er for at sikre befolkningen det nødvendige franskbrød og det nødvendige hvedemel til den billigst mulige pris.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Poul Hansen (Slagelse): Jeg tillader mig at foreslå, at lovforslaget henvises til et udvalg på 15 medlemmer.

Aksel Larsen: Jeg tillader mig at foreslå, at lovforslaget henvises til et udvalg på 16 medlemmer.

Formanden: Der er nu stillet forslag om lovforslagets henvisning dels til et udvalg på 15 medlemmer dels til et udvalg på 16 medlemmer. Afstemning herom vil være at foretage i et senere møde.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om nedlæggelse af Dalmose-Skælskør banen.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 7239; fremsættelsen findes i tidenden sp. 4375).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Horn: For et halvt hundrede år siden eller mere, da Dalmose-Skælskør banen og en række andre jernbaner blev anlagt, var det sådan, at hver by, hver købstad og hver landkommune så hen til en sådan banes åbning som et af de store vendepunkter i byens og egnens udvikling. Man forbandt dermed håbet om, at erhvervslivet og de kulturelle muligheder ville øges ganske betydeligt, og derfor kan det måske være forbundet med nogen smerte, at man nu skal nedlægge en bane. Alligevel tror jeg, at man både i Skælskør og i de landkommuner, som det navnlig drejer sig om — de kommuner, som dækkes af denne bane — vil græde tørretårer, den dag banen nedlægges. Befolkningen kan jo glæde sig over — og det har den allerede gjort — de rutebiler, den har.

Man ser tydeligt af de bemærkninger, som ledsager lovforslaget, at det er i meget ringe grad, befolkningen udnytter denne bane. I en række tilfælde drejer det sig ikke om flere personer, end at det kunne klares med en god stor taxavogn, og det er jo givet, at det